

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci žalobce: **René Š.**, nar. xxx, bytem v xxx, zast. Mgr. Janem Kozákem, advokátem se sídlem v Praze 2, Karlovo nám. 18, proti žalované: **Česká republika - Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o **zadostiučinění za nemajetkovou újmu**, k odvolání žalované proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 27. 1. 2017 č.j. 31 C 45/2016 – 67,

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně se v napadeném vyhovujícím výroku I. ohledně částky 100.000 Kč **m ě n í** tak, že se žaloba co do částky 100.000 Kč **zamítá**; jinak se v tomto výroku rozsudek co do povinnosti žalované zaplatit žalobci částku 250.000 Kč **p o t v r z u j e**.
- II. Žalovaná je povinna nahradit žalobci náklady řízení před soudy obou stupňů ve výši 17.000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 350.000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku a výrokem

pod bodem II. žalobu co do částky 550.000 Kč zamítl. Výrokem pod bodem III. pak soud I. stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 17.000 Kč do 15 dnů od právní moci rozsudku k rukám právního zástupce žalobce.

Soud I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 1.000.000 Kč coby zadostiučinění za nemajetkovou újmu, která byla žalobci způsobena v důsledku nezákonného trestního stíhání jeho osoby zahájeného usnesením Policie ČR Krajského ředitelství Středočeského kraje, Územního odboru Příbram, ze dne 8. 9. 2014 č.j. KRPS-174017-79/TČ-2014-011171 pro trestný čin pohlavního zneužívání podle § 187 odst. 1, 2 trestního zákoníku. Žalobce byl rozsudkem Okresního soudu v Příbrami ze dne 24. 6. 2015 č.j. 2T 27/2015 - 468 podle § 226 písm. b) trestního řádu zproštěn obžaloby ve spojení s usnesením Krajského soudu v Praze ze dne 3. 9. 2015 č.j. 11To 360/2015 - 481. Zdůraznil, že byl stíhán pro trestní čin, který je obecně vnímán jako zavrženíhodný, byl ohrožen trestem odnětí svobody v rozmezí 2 až 10 let a jeho trestní stíhání trvalo téměř 12 měsíců, což zanechalo významné následky v jeho osobnostní sféře. Došlo totiž ke zcela zásadnímu negativnímu ovlivnění jeho osobního, pracovního i společenského života, jeho vztahu s rodinnými příslušníky a jeho vnímání okolím. Bylo narušeno zásadním způsobem jeho soukromí, čest a jeho dobrá pověst.

Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby s tím, že žalobce u ní uplatnil dne 29. 2. 2016 předběžně svůj nárok a žalovaná mu v rámci předběžného projednání nároku poskytla zadostiučinění za nemajetkovou újmu ve výši 100.000 Kč, což žalobci sdělila stanoviskem ze dne 21. 9. 2016. Žalovaná uzavřela, že předmětné trestní stíhání skutečně bylo nezákonné a s ohledem na jeho výsledek vznikla žalobci nemajetková újma a přiměřeným zadostiučiněním je právě částka 100.000 Kč.

Soud I. stupně proto usnesením ze dne 30. 11. 2016 řízení částečně zastavil ohledně požadavku žalobce na zaplacení částky 100.000 Kč a to pro částečné zpětvzetí žaloby.

Soud I. stupně po provedeném dokazování s odkazem na příslušná ustanovení zákona č. 82/1998 Sb. uzavřel, že odpovědnostní titul (nezákonné rozhodnutí) je v dané věci dán, když žalobce byl nezákonně trestně stíhán pro jednání, v němž orgány činné v trestním řízení spatřovaly trestný čin pohlavního zneužívání. Soud I. stupně dále odkázal na rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR sp.zn. 30Cdo 2813/2011, který se komplexně vyjádřil k okruhu okolností, k nimž soud přihlíží při poskytování zadostiučinění za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním. Rovněž tak odkázal na další rozhodnutí Nejvyššího soudu týkající se této problematiky. Soud I. stupně proto zaměřil pozornost v této judikatuře vytčeným kritériím, významným z hlediska vzniku a intenzity nemajetkové újmy způsobené žalobci nezákonným trestním stíháním a to na délku trestního stíhání, povahu trestní věci, dopady trestního stíhání do osobnostní sféry žalobce a okolností, za nichž ke vzniku nemajetkové újmy u žalobce došlo. Z hlediska okolností vzniku nemajetkové újmy bývá v obdobných věcech poškozenými typicky tvrzeno, že nebyl důvod zahajovat trestní stíhání, resp. podávat obžalobu. Jakkoli žalobce v tomto směru v uvedené věci nic konkrétního netvrdil, soud I. stupně uzavřel, že usnesení o zahájení trestního stíhání bylo řádně odůvodněno důkazy a to výpověďmi matky nezletilé a babičky nezletilé, a znaleckým posudkem na osobu poškozené. Policejní orgán ani státní zastupitelství tedy nepostupovaly v uvedené trestní věci nějak excesivně, když v této skutkově obtížné trestní věci trvaly na vině obžalovaného, jakkoli až po provedení dalšího dokazování okresní soud konstatoval, že vina žalobce coby obžalovaného nebyla prokázána. Nebylo prokázáno, že se stal skutek, pro který byl žalobce stíhán. Pokud jde o dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní

sféry, pak soud I. stupně uzavřel, že žalobci vznikla nejen určitá újma ztotožnitelná již se zcela pochopitelným subjektivními pocity frustrace, stresu a nejistoty, ale i újma na podkladě provedeného dokazování objektivizované povahy, představovaná zásahem do osobnostních práv žalobce, tj. zejména do práv na ochranu soukromého a rodinného života, dobré pověsti a osobní cti. Z výpovědi manželky žalobce Jitky Š. soud zjistil, že trestní stíhání podstatným způsobem zasáhlo psychiku žalobce, často navštěvoval praktického lékaře, který mu předepisoval léky na uklidnění a na spaní, což bylo v souladu i s účastnickou výpovědí žalobce a i s lékařskou zprávou. Žalobce zhubnul přes 20 kg, v důsledku trestního stíhání se rodina žalobce přestala stýkat s většinou přátel z bydliště žalobce. Zpráva o trestním stíhání žalobce se v Xxx rozkřikla, což bylo potvrzeno i dalšími důkazy provedenými v řízení. Soud I. stupně uvěřil žalobci, že tato okolnost mu zabránila kandidovat v komunálních volbách v roce 2014. Do roku 2012 byl žalobce místostarostou Xxx a do roku 2014 členem zastupitelstva. Již z toho je zřejmé, že v Xxx musel požívat dobré pověsti, což vypověděl i další slyšený svědek Jiří R.. Byl prokázán špatný psychický stav žalobce, jeho nesoustředěnost, což mělo dopady i do jeho pracovní sféry. Žalobce pracoval jako restaurátor, a z výpovědi svědka Jiřího R. dále vyplynulo, že díky obavám o výsledek trestního stíhání nežádali žalobce a svědek o tendry na restaurování kláštera v Xxx a o dům Xxx. Nebylo tudíž zcela jasné, zda bude možné využít v důsledku trestního stíhání tzv. celkovou licenci žalobce k těmto činnostem. Došlo pak k přerušení spolupráce v oblasti restaurování mezi svědkem Jiřím R. a žalobcem. Do rodiny žalobce pak ostatní obyvatelé Xxx nechtěli pouštět kamarády dětí žalobce a jeho manželky. Manželka žalobce nechtěla chodit nakupovat do Xxx, účastnit se společenských akcí a podobně. Soud I. stupně se s ohledem na výsledky dokazování pak zabýval formou a výší zvoleného zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu, a uzavřel, že samotné konstatování nezákonnosti trestního stíhání a omluva, ani částka 100.000 Kč, jichž se žalobci od žalované dostalo v rámci předběžného projednání nároku, soudu s přihlédnutím ke shora vyloženým okolnostem trestního stíhání nejeví jako dostačující satisfakce. Soud I. stupně připomněl, že forma a případná výše zadostiučinění nesmí být v rozporu s obecně sdílenou představou spravedlnosti, tj. její přiznání nad rámec konstatování porušení práva je namístě pouze tehdy, jestliže by se z hlediska obecné slušnosti poškozenému satisfakce skutečně mělo dostat. O případ, v němž by obecná slušnost přiznání finanční satisfakce jinak nevedela, ve věci žalobce nejde. Dostačujícím momentem „završujícím“ satisfakci, již by se žalobci od žalované mělo ještě dostat, se pak soudu I. stupně jeví být právě zaplacení další částky 350.000 Kč (celkem tedy 450.000 Kč). Soud I. stupně zdůraznil, že nic, než zmírnění frustrace trestním stíháním vytrpěné se žalobci stejně dostat nemůže a úplná reparace negativních prožitků, jež žalobci trestní stíhání přineslo či mohlo přinést, totiž není již z povahy věci možné, a proto poskytnutím vyšší částky než kterou soud I. stupně shledal za dostačující, by další odčinění nepřineslo. Konkrétní výši přisouzené částky pak odůvodňují zejména popsané dopady trestního stíhání do žalobcovy osobnostní, sociální a pracovní sféry a do jeho dobré pověsti, osobní cti, povaha trestní věci, kdy byl žalobce ohrožen vysokým trestem odnětí svobody a bylo mu kladeno za vinu jednání, které je obecně považováno za dehonestující a odpudivé, zejména proto, že jeho objektem je dítě, přičemž i zákonodárce tento trestný čin zařadil mezi zvlášť závažné zločiny. Soud I. stupně provedl srovnání s rozhodnutím ve věci Obvodního soudu pro Prahu 2 č.j. 31 C 172/2014 - 130 ze dne 18.11. 2015, kdy žalobci Karlu D. bylo proti České republice přiznáno zadostiučinění ve výši 270.000 Kč za nemajetkovou újmu vzniklou mu v důsledku nezákonného trestního stíhání jeho osoby pro týž závažný zločin, jakého se měl dopustit žalobce v posuzované věci a to poté, co žalovaná Karlu D. uhradila v rámci předběžného uplatnění nároku částku 130.000 Kč (celkem tedy 400.000 Kč). I toto trestní stíhání trvalo 1 rok a mělo obdobné dopady do osobnostního, rodinného a sociálního života jako v případě

žalobce, včetně výrazného úbytku na váze. Případ Karla D. však byl rozsáhle medializován, u žalobce k medializaci nedošlo, avšak obyvatelé v Xxx věděli, z čeho je obviněn. Důvodem, proč soud I. stupně v případě žalobce považuje za přiměřené zadostiučinění v penězích částku 450.000 Kč, zatímco u žalobce D. přiměřeným zadostiučiněním v penězích shledal toliko částku 400.000 Kč, je skutečnost, že žalobce se měl dopustit pohlavního zneužívání pětiletého dítěte, zatímco u obviněného D. šlo o patnáctiletou dívku. Na první pohled je tak dle soudu I. stupně zřejmé, že objektem činu, který byl žalobci dáván za vinu, bylo zcela bezbranné dítě na rozdíl od nezletilé v případě Karla D., která se v době údajného spáchání trestného činu již blížila věku, kdy bude moci svobodně rozhodovat o svém sexuálním životě. Z výše uvedených důvodů proto bylo žalobci přiznáno dalších 350.000 Kč z titulu nemajetkové újmy způsobené mu trestním stíháním. Pro vyšší odškodnění soud I. stupně důvodu neshledal, když žalobce neprokázal, že by došlo ke zhoršení jeho vztahu s manželkou a s dcerou z předchozího manželství. Ani délka trestního stíhání nebyla nepřiměřená. Výrok o náhradě nákladů řízení pak soud I. stupně odůvodnil odkazem na § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalobce byl ve sporu úspěšný a proto má právo na náhradu nákladů řízení za právní zastoupení advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. v celkové výši 17.000 Kč.

Proti tomuto rozsudku podala včasné odvolání žalovaná, a to proti výroku I. a výroku III. o nákladech řízení. Žalovaná soudu I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 205 odst. 2 písm. g) o.s.ř. Žalovaná má za to, že v průběhu řízení bylo náležitě prokázáno, že intenzita újmy, kterou žalobce utrpěl, neodůvodňuje přiznání satisfakce nad rámec žalovanou vyplacené částky ve výši 100.000 Kč. Žalovaná namítá, že je nutné přihlédnout ke skutečnosti, že v případě osoby, která nemá záznam v Rejstříku trestů lze usuzovat, že byla-li by shledána vinnou, byl by této uložen podmíněný trest. Stejně tak je nutno přihlédnout k tomu, že trestní stíhání trvalo 1 rok a žalobce nebyl omezen na osobní svobodě a jeho trestní stíhání nebylo nikterak medializováno. Žalovaná proto má za to, že soudem přiznaná částka neodpovídá intenzitě újmy, kterou žalobce prokázal v průběhu soudního sporu a celková částka 450.000 Kč je zcela excesivní. Žalovaná pak odkazuje na obdobné případy, které mohou pomoci jako vodítko při stanovení nemajetkové újmy a to rozhodnutí Okresního soudu v Hradci Králové sp.zn. 10 C 68/2010 ve spojení s rozhodnutím Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 21Co 604/2011, kdy za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním pro trestný čin pohlavního zneužívání shledal odvolací soud jako příslušnou satisfakci částku 150.000 Kč. Rovněž tak lze odkázat na rozhodnutí Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 23 C 117/2012 ve spojení s rozhodnutím MS v Praze sp.zn. 69Co 398/2013, kde za nemajetkovou újmu způsobenou trestním stíháním pro týž trestný čin a byla mu přiznána satisfakce 50.000 Kč, když v této věci soud přihlédl k tomu, že kauza poškozeného byla bohatě medializována a informace médiím byly poskytnuty samotnou policií. Žalobci v této věci při rozhodování značně přitížilo, že byl pro shodnou trestnou činnost předtím odsouzen a nebyl osobou mravně zachovalou. Rovněž tak žalovaná odkázala na rozsudky Obvodního soudu pro Prahu 2 sp.zn. 10 C 125/2013, kdy v této věci byl žalobce stíhán pro trestný čin znásilnění v jednočinném souběhu s trestným činem loupeže a byl stíhán jako mladistvý. Zadostiučinění mu bylo přiznáno ve výši 80.000 Kč. Rovněž tak v další věci sp.zn. 42 C 10/2014 vedené u Obvodního soudu pro Prahu 14 bylo přiznáno za znásilnění jako satisfakce částka 50.000 Kč. Z uvedených důvodů proto žalovaná navrhl, aby odvolací soud rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku změnil a žalobu v této části rovněž zamítl.

Žalobce se k odvolání žalované nevyjádřil.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212, § 212a o.s.ř., aniž za tím účelem bylo nutno nařizovat odvolací jednání podle § 214 odst. 3 o.s.ř., když odvolání bylo podáno jen z důvodu nesprávného právního posouzení věci a účastníci se práva účasti na projednání věci vzdali, a dospěl k závěru, že odvolání žalované je důvodné pouze částečně.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění a takto zjištěné skutečnosti posoudil dle odvolacího soudu vcelku správně i po stránce právní, když odvolací soud má toliko za nesprávnou výši přiznaného zadostiučinění.

Soud I. stupně nepochybil, pokud uzavřel, že částka žalobci vyplacena žalovanou v rámci předběžného projednání nároku ve výši 100.000 Kč není dostatečnou satisfakcí, které by se mělo žalobci za předmětné nezákonné trestní stíhání dostat. Na druhou stranu je však odvolací soud toho názoru, že odškodnění v celkové výši 450.000 Kč, tak jak bylo napadeným rozsudkem (spolu s odškodněním poskytnuté žalovanou) žalobci přiznáno je přeci jen nepřiměřeně vysoké.

Odvolací soud je toho názoru, že přiměřeným zadostiučiněním je celkově částka 350.000 Kč.

Při stanovení uvedené částky odvolací soud vyšel jednak ze srovnání s obdobnými věcmi (k tomu srovnej rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 16. 9. 2015 sp.zn. 30Cdo 1747/2014) a dále i ze skutkových zjištění soudu I. stupně, jak na žalobce trestní stíhání působilo v jeho osobnostní sféře, když ostatně skutková zjištění nebyla účastníky zpochybněna.

Soud I. stupně při stanovení výše odškodnění vyšel z porovnání s věcí, kterou vedl pod sp.zn. 31 C 172/2014 Obvodní soud pro Prahu 2. V této věci bylo žalobci (nezákonně stíhanému) Karlu D. přiznáno celkem zadostiučinění ve výši 400.000 Kč, kdy soud I. stupně uzavřel, že trestní stíhání tohoto žalobce trvalo 1 rok a mělo obdobné dopady do osobnostního, rodinného i sociálního života, jako v případě žalobce, včetně výrazného úbytku na tělesné váze. Soud I. stupně dále uzavřel, že zatímco případ Karla D. byl rozsáhle medializován, u žalobce k medializaci nedošlo na druhou stranu však lidé z okolí žalobce v Xxx, kde žalobce bydlí, o jeho trestním stíhání věděli. Přiznané zadostiučinění bylo v případě žalobce zvýšeno soudem I. stupně o 50.000 Kč oproti případu zmíněného Karla D. a odůvodněno tím, že žalobce byl stíhán pro trestný čin pohlavního zneužívání pětiletého dítěte na rozdíl od zmiňovaného Karla D., který byl pro tentýž trestný čin stíhán za tvrzené pohlavní zneužívání skoro patnáctileté dívky. Takové navýšení finančního zadostiučinění však odvolací soud nepovažuje za příléhavé, neboť sám o sobě věk oběti pohlavního zneužívání nemůže dle odvolacího soudu zvyšovat či snižovat zásah do osobnostní sféry nezákonně obviněného. Tato úvaha soudu I. stupně nemá podklad ve skutkových zjištěních a nelze proto odškodnění z tohoto důvodu navyšovat, když věk oběti ani sám žalobce jako faktor své vyšší ujmy neuváděl. Naproti tomu případ obviněného Karla D. byl oproti případu žalobce medializován, šlo o osobu více veřejně činnou, než u žalobce a proto přiznání odškodnění žalobci ve vyšší částce, než u obviněného Zdeňka D. nemůže dle odvolacího soudu obstát.

Lze však zcela souhlasit se závěry soudu I. stupně, že žalobce, i když nebyl vazebně stíhán, byl ohrožen nepodmíněným trestem odnětí svobody, a nelze proto souhlasit s argumentací žalované v tom směru, že v případě žalobce, jelikož nebyl nikdy trestán,

by připadal v úvahu pouze podmíněný trest. U trestného činu pohlavního zneužívání, kterého se pachatel dopustí na osobě mladší 15 let nelze, jak vyplývá ostatně z judikatury v obdobných trestních věcech, očekávat, že by tento pachatel byl odsouzen pouze k podmíněnému trestu odnětí svobody. Lze proto souhlasit se závěrem soudu I. stupně, že žalobce byl ohrožen vysokým trestem odnětí svobody, kdy mu bylo kladeno za vinu jednání, které je obecně považováno za dehonestující a odpudivé, zejména proto, že objektem jeho útoku mělo být dítě a zákonodárce trestný čin pohlavního zneužívání zařadil mezi zvláště závažné zločiny. Jak bylo dále v řízení prokázáno, trestní stíhání podstatným způsobem zasáhlo psychiku žalobce, který navštěvoval praktického lékaře, došlo u něj výrazně k úbytku váhy a to přes 20 kg a okolnost trestního stíhání mu zabránila kandidovat v komunálních volbách v roce 2014. Došlo rovněž k silným dopadům do rodinného života žalobce, a rovněž tak bylo žalobci vyhrožováno smrtí ze strany otce nezletilé oběti. Celkově se proto jeví ujma žalobce oproti ujmě K. D. o něco nižší a je namístě přiznat žalobci částku sniženou.

Pokud žalovaná ve svém odvolání požaduje zadostiučinění ještě nižší až na hranici 100.000 Kč a odkazuje na jiná rozhodnutí týkající se přiznání zadostiučinění za způsobenou nemajetkovou újmu v důsledku nezákonného trestního stíhání např. pro trestný čin pohlavního zneužívání, které odškodňoval Okresní soud v Hradci Králové pod sp.zn. 10 C 68/2010, pak toto srovnání není zcela přiléhavé. V tomto řízení bylo nezákonně obviněnému přiznáno zadostiučinění v celkové výši 150.000 Kč, avšak tento rozsudek je více než 8 let starý a za tu dobu došlo k postupnému vývoji judikatury ve prospěch vyššího zadostiučinění u této trestné činnosti. Nelze proto provést mechanické srovnání s tímto případem. Rovněž tak nelze provést srovnání s věcí vedenou u Obvodního soudu pro Prahu 2, sp. zn. 23 C 117/2012, neboť tam přiznaná satisfakce ve výši 50.000 Kč byla snížena z toho důvodu, že obviněný byl již dříve trestně stíhán pro shodnou trestnou činnost (zneužívání nezletilých hochů), byl za tyto trestné činy několikrát odsouzen a byl tedy osobou mravně nezachovalou, na rozdíl od žalobce v této věci. Pokud žalovaná dále poukazuje na odškodnění poskytované za trestný čin znásilnění, pak tuto argumentaci nelze přijmout.

Odvolací soud je toho názoru, že pokud jde o výši zadostiučinění přiznávanou neprávem obviněným z trestného činu znásilnění, je nutno u tohoto trestného činu přihlídnout zejména k tomu, že ve valné většině těchto případů (případy zmiňované i žalovanou) dojde ke krivému obvinění ze strany domnělé poškozené (či poškozeného), avšak skoro vždy se v těchto věcech jedná o osobu zletilou, která chce nepravdivým obviněním tvrzeného pachatele poškodit a přivodit mu trestní stíhání většinou z osobních pohnutek. V těchto věcech je zcela namístě, aby se takto neprávem obvinění obraceli se svým požadavkem na náhradu nemajetkové újmy nejen na stát, ale i na osoby, které jejich obvinění svou lživou výpovědí zapříčinily. Stát by proto neměl poskytovat tak vysoké odškodnění jako u pohlavního zneužívání. Tento postup totiž v případě trestného činu pohlavního zneužívání, kterého se měl pachatel dopustit na nezletilých dětech (zvláště v případech dětí velmi útlého věku), jako v případě žalobce, není možný a nemajetkovou újmu v těchto věcech musí zásadně poskytovat stát. Je proto namístě oproti trestnému činu znásilnění, který byl nepravdivě vykonstruován poškozenou, na níž lze žádat další satisfakci, poskytovat v případě odškodňování za nezákonné trestní stíhání pro trestný čin pohlavního zneužívání vyšší odškodnění než v případě znásilnění. V této souvislosti odvolací soud odkazuje na řízení vedené u Obvodního soudu pro Prahu 2 pod sp.zn. 28 C 257/2015 ve spojení s odvolacím řízením vedeným pod sp.zn. 53Co 92/2017, kdy žalobci v této věci, který byl nezákonně obviněn z trestného činu znásilnění, bylo přiznáno odškodnění

v celkové výši 160.000 Kč, a to i s přihlédnutím k medializaci celého případu. Je proto namístě poskytnout odškodnění v daleko vyšší výši než v případě obviněného ve věci 28 C 257/2015.

S přihlédnutím ke specifickým daného případu, je dle odvolacího soudu celková částka 350.000 Kč přiměřeným zadostiučiněním.

Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 220 odst. 1 písm. a) o.s.ř. a rozsudek soudu I. stupně v napadeném výroku I. ohledně částky 100.000 Kč změnil tak, že žalobu co do částky 100.000 Kč zamítl, jinak tento výrok podle § 219 o.s.ř. v části 250.000 Kč jako věcně správný potvrdil.

O náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 2 o.s.ř. za použití § 142 odst. 1, 2 o.s.ř., když žalobce byl ve věci úspěšný (viz rozsudek NS ČR sp.zn. 30Cdo 3223/2013) a náhradu nákladů před soudem I. stupně představuje odměna za zastupování žalobce advokátem dle § 7, § 9 odst. 4 písm. a) vyhlášky č. 177/1996 Sb. za 5 úkonů právní služby po 3.100 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši 1.500 Kč dle § 13 odst. 3 citované vyhlášky, celkem tedy 17.000 Kč. V odvolacím řízení žádné náklady žalobci nevznikly a žalovaná se svým odvoláním byla úspěšná toliko částečně, a proto za odvolací řízení žádné náklady odvolací soud nikomu z účastníků nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu I. stupně, a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení tohoto usnesení, avšak jen za podmínek stanovených v § 237 o.s.ř., tedy jestli napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena, anebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 11. července 2017

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová